

Истинското послание на Ислямския Джихад

Хазрат Мирза Масрур Ахмад, Халифатул Масих V

bismillahirrahmanirrahim

Скъпи наши гости,

Assalamu alaikum warahmatullah wabarakatuhu

Аллах да ви благослови и да даде мир на всички вас

Нашият Амир (ръководител на общността в Германия) ми каза, че седите тук през последния един час и сигурно вече сте изморени, но темата, с която ми каза да ви занимава днес е такава, че въпреки всичките ми усилия, не мога да я съкратя. И така, ще отнеме 30-40 минути. В миналото такива мероприятия са се извършвали тук, но за съжаление, аз съм нямал шанса да присъствам.

Темата, с която нашият Амир ми каза да ви занимава, е да кажа няколко думи за Джихад, защото това е темата, която привлече вниманието на света и в резултат на която немюсюлманската част от света смята, че Ислямът е религия, изпълнена с екстремизъм и терор.

Истина е, както някои твърдят, че със средствата на тероризма, Ислямът разрушава световния мир. За най-голямо съжаление, има една група хора, която разбира зле ученията на Исляма, но приветства жарта на тази погрешна концепция. Истина е, че някои просветени немюсюлмани свързват идеята за живот след смъртта и за ада и рая с тези мюсюлмански екстремисти, терористи и атентатори (които вярват, че за тях има нещо като по-кратък път към рая). И така, резултатът е, че смъртоносното желание да влезеш в рая, изгради една странна представа за Джихад и за това да умреш в името на Аллах., което ги накара да започнат война и да донесат хаос в света. Днес тази група, всъщност е вторичен продукт от тези учения и представи.

При всички случаи и като признавам, че действията, извършени от определени невежи и преентузиазирани мюсюлмани, без съмнение дават съвсем погрешна представа за ученията на Исляма, трябва да отбележа, че публикуваната срещу Исляма литература, без правилно разбиране на ислямските учения, изгражда същата погрешна представа за Ислямския Джихад.

Тук обаче, аз ще се опитам да представя истинското учение на Исляма така както е било проповядвано от Основателя на мюсюлманската общност Ахмадия, Хазрат Мирза Гулам Ахмад, за който ние вярваме, че е Обещаният Месия, мир на него, според неговото разбиране на Светия Коран, на преданията на Светия Пророк, Аллах да го благослови и да му даде покой, и на историята на Исляма.

Преди всичко ще обясня истинската концепция на Джихад според думите на Месията от това време. Минаха 100 години откакто Основателя на Общност Ахмадия си отиде.

Ето защо, никой сега не може да каже, че Мюсюлманската Общност Ахмадия, отговорила по нестандартен начин на погрешното впечатление, създадено днес в света, представя нещо ново. Напротив, това са същите учения, изложени в Свещения Коран,

Обещаният Месия (мир нему и благословен да бъде) казва:

„Доминиращата практика измежду мюсюлманите да нападат хора от други религии, която те наричат „Джихад”, не е справедлива война, защото е ясно, че това противоречи на Божиите заповеди и на Пророка Мухаммад (мир и благословите на Аллах на душата му) и представлява смъртен грях.”

Сега разбирате ли, какво означават думите „справедлив *Джихад*”, използвани от Основателя на Общност Ахмадия?

За да ги разберете, трябва за кратко да хвърлим поглед върху обстоятелствата в тази част на Арабия, където Основателят на Исляма, Светият Пророк Мухаммад (мир и благословите на Аллах на душата му) е възвестявал Божествената си мисия и е привличал хора към Исляма.

Помнете, че тези хора са били необразовани и нецивилизовани. Неприязън и ненавист са се зародили по нелепи и дребнави въпроси, заради които те са се избивали един друг години наред.

Когато Светият Пророк (мир и благословите на Аллах на душата му) проповядвал и привличал арабите да се обърнат към Единствения Бог, умните измежду тях, някои от които били негови роднини, бедни хора и роби, прегърнали Исляма. Когато тези вярвания се разпространили, неверниците от Мека засилили гоненията. Жестокостта достигнала такива размери, че вярващите били принуждавани да лежат върху горещите пясъци на Арабия, докато изгарящо горещи камъни били поставяни на гърдите им; биели ги с камшици; крайниците им били завързани за камили и камилите били изпращани в противоположни посоки като така разкъсвали телата им.

Светият Пророк (мир и благословите на Аллах на душата му) и неговата група от привърженици били прогонени в една долина и им била наложена забрана; не било разрешено да им се носи нито вода нито храна. Неговите спътници казвали, че при всички случаи ще умрат, защо да не се бият? В края на краищата, тези мюсюлмани също произхождали от тези, които били готови да убиват и да проливат кръв за най-незначителни неща. Но когато някой казал: „Позволи ни да се бием”, Светият Пророк (Аллах да го благослови и да му донесе мир) отвърнал, че не му е казано да се бие, а да бъде търпелив.

Търпението му не се дължало на някаква слабост; истина е, че историята показва как няколко стотина вярващи успели да победят отряд от хиляди. Светият Пророк (Аллах да го благослови и да му донесе покой) проявил търпение, само защото Всемогъщия Аллах не му бил казал да се бие. Накрая Светият Пророк, Аллах да го благослови и да му донесе покой, позволил на някои угнетени да се преселят и тогава, след известно време, самият той се преселил в Медина; по това време някои жители на града вече били станали мюсюлмани. Когато той пристигнал голям брой хора прегърнали Исляма.

Светият Пророк, Аллах да го благослови и да му донесе покой, влязъл в съглашение с други родове и вярвания, измежду които имало и няколко евреи. Той основал държава, в която на всички поданиците се давало свобода. Ако някой бивал наказван за престъпление, наказанието се давало според неговата или нейната собствена религия

или според неговите или нейните собствени разбирания за право. Въпреки това, като поданици на държавата, всички те имали равни права.

Веднъж, поради неспазване на съглашението, едно еврейско племе било изгонено. По това време имало някои местни мюсюлмани от Медина, които някога се били вrekli преди раждането на следващото им дете да го дадат на евреите за отглеждане. Дали обет, и сега когато тези деца имали еврейска вяра, те били измежду прогонените евреи. Местните мюсюлмани от това време или по-късно, опитали да задържат тези деца, но Светият Пророк, Аллах да го благослови и да му донесе покой, бидейки несъгласен, казал: „Няма принуда в религията, затова не можете да ги спрете.” Дотук той стигнал зачитайки правата на хората.

Въпреки всичко това, нападките, насочени срещу Светия Пророк, Аллах да го благослови и да му донесе покой, са, че, Боже прости, той разпространи тероризма. Въпросът е, след като се знае, че мюсюлманите били в такова безпомощно състояние и били така жестоко угнетявани, защо това е било насочено срещу Пророка и мюсюлманите?

Накратко описах положенията, които са господствали по онова време. Дори в такива положения, когато мюсюлманите се преселили в Медина и заживели относително спокойно, тук също жителите на Мека ги преследвали, гонели и нападали. Първата битка е известна като битката на *Бадр*. По онова време мюсюлманите били в такова положение, че нямали нито средства нито снаряжение за битка, докато срещу си имали напълно екипирана армия.

Тези обстоятелства не са тайна за никого и са записани в историята. Какво са могли да направят тези неквалифицирани и неопитни хора? Някои от тях били още младежи.

Когато врагът пожелал да изстреби мюсюлманите, обаче, Всемогъщият Аллах им казал да се борят. И така, следния стих от Свещения Коран бил разкрит и според историците, това е първата заповед, която се отнася до борбата, но аз ви приканвам да се вгледате в неговата красота и в целта, заради която е дадено разрешението за борба:

Аллах казва:

„Позволение *да се сражават* се дава на онези, срещу които е започната война, защото те са били онеправдани – и Аллах наистина има власт да им помогне; онези, които са били изгонени незаконно от домовете си, само защото са казали: „Нашият Повелител е Аллах,” и ако Аллах не отблъскваше едни хора с помощта на други, тогава наистина щяха са бъдат разрушени манастири, църкви, синагоги и джамии в които често се поменава името на Аллах. И Аллах наистина помага на онзи, който Му помага на Него. Аллах е наистина Силен и Могъщ.” (Сура 22, Стих 40-41)

Бог е казал, че ако няма да бъде дадено разрешение за отбрана, в такъв случай мирът в обществото ще бъде разрушен. Дори днес всеки разумен човек, независимо от неговата или нейната вяра, ще каже, че доводът е наистина основателен. Решението е само по себе си достатъчно за да бъде оправдано:

1. Първият довод е, че ако някой е нападнат, той има право да се защити,

2. Второ, ако в резултат на тирания, хора са принудени да се преселят или са несправедливо прокудени от домовете си, а дори и гонени и не им се позволява да живеят в мир в държава, управлявана от тях самите, то тогава съвсем основателно е да им бъде разрешено да се отплатят за щетите, които са им нанесени,
3. Трето, потисниците не се ограничават само до първоначалните си цели; истина е, че алчността им расте и ще продължава да расте. Без оглед на това кой към коя религия принадлежи, те ще опитат да подчинят; ще опитат да завладеят други градове и страни. Достатъчно. Поради това, става наложително злото да бъде спряно в зародиш, за да се спре жестокостта, произтичаща от него.

И така, разрешението за война било за да се защити и осигури мир. Тогава, привличайки вниманието на хората, с които ви е разрешено да воювате, Аллах, Всемогъщият, казва в Свещения Коран:

„И се сражайте заради каузата на Аллах с онези, които са сражават против вас, но не вършете беззакония. Без съмнение, Аллах не обича онези, които вършат беззакония.” (Сура 2: Стих 191)

И така, тука ясно е казано, че безусловната заповед за Джихад е само срещу онези, които са воювали заради вярата и искали да обърнат вярата с помощта на оръжието, както се случило по онова време в Мека, където невярващите от Мека нападнали и опитали да сложат край на Исляма.

Сега, изявлението, че Ислямската концепция за Рая е направила мюсюлманите враждебни и агресивни и ги е подтикнала да започнат **Джихад**, е също погрешно.

В стиховете, които току- що цитирах, Всемогъщият Аллах ясно е казал, че Той не обича грешниците. Ако Аллах няма симпатия към един човек, тогава не може да се поставя под съмнение, че той няма да влезе в Рая. Какви са начините да се справим с греха?, възниква въпросът.

Това също е неповторимо учение. Освен ако човек не вярва в Аллах, Всемогъщия, и ако няма страх от Него в сърцето си, той не може да достигне до такива високи стандарти.

Всемогъщият Аллах проповядва в Свещения Коран:

„О, Вие, които вярвате! Бъдете твърди, когато служите на Аллах и да свидетелствате без пристрастие! И не позволявайте на хорската вражда да ви подбужда да постъпвате иначе, освен по справедливост. Бъдете винаги справедливи, тава е най близкото нещо до праведността. И се бойте от Аллах. Без съмнение, на Аллах Му е известни онова, което правите.” (Сура 5: Стих 9)

Този стих ни казва, че ако сме наистина вярващи, трябва да действваме според заповедите на Всемогъщия Бог, да бъдем справедливи и да не се съмняваме в тях. Какво изисква справедливостта? Първо, действайте според ученията на Исляма и бъдете модел за подражание за другите.

Може ли един терорист да бъде модел за подражание или пример за другите? В наши дни, не само немюсюлманите, а и болшинството от мюсюлманите, не харесват терористите и атентаторите. Това означава, че само добрите дела обединяват хората, а не лошите.

Също така, в този стих, измежду добрите дела, които се казва, че мюсюлманите трябва да вършат, едно добро дело, към което ще насочим вниманието си, се отнася до враговете.

Вече накратко разясних условията, които са доминирали преди преселението, както и тези, след него.

Сега, в контекста, разгледайте тази заповед, която гласи, че враждебността на хората не бива да те отклонява от справедливостта. Можете да видите, че предназначението на Ислямските учения е да установи справедливост. Ако има войни, те трябва да са в съгласие със закона, например, повелява се: Ако плениш някого, отнасяй се с него добре. Тогава, ако врагът потърси примирие, справедливостта изисква – и още повече, необходимо е за установяването на мир – военните действия да се прекратят незабавно.

Обратното, в нашите цивилизовани дни, наблюдаваме как две страни се срещат за да прекратят войната между тях и тогава, в последния момент, едната страна внушава такова страхопочитание в сърцето на другата с непрекъснато нападение, че по-силната страна успява да принуди по-слабата страна да се съгласи с всички условия, които те наложат.

Аллах, Всемогъщият, напътства мюсюлманите, заявявайки:

„ Но, ако те са склонни да сключат мир, ти също склони на това и се уповавай на Аллах. Без съмнение, Той е Онзи Който е Всечуваш и Всезнаещ.” (Сура.8: Стих.62)

Според учението, ако врагът търси мир, тогава ти също трябва да го търсиш.

Учението казва да имаш вяра в Аллах, защото може да се окаже, че врагът протяга ръка само за да си възвърне силата и не го прави с добри намерения; но въпреки това, се повелява ти да протегнеш ръка за мир и да имаш вяра на Аллах и да се оттеглиш от войната незабавно. Не е позволено да даваш преднина на военната стратегия.

Прочее, по време на споразумението при Худайбия (споразумение, подписано между мюсюлманите с жителите на Мека, когато те отивали за поклонението Хадж), въпреки

настояването на неговите спътници и въпреки, че той имал думата, Светият Пророк (Аллах да го благослови и да му донесе мир) се съгласил с условията, които неверниците от Мека поставили. Дори и нахлуването в Мека било защото неверниците нарушили споразумение.

Въпреки факта, че Мюсюлманите били победители тогава, на този, който не вдигал ръка срещу тях, му се позволявало да живее в мир като неверник. Дори най-заклетите врагове били помилвани. Тези факти не са неизвестни, свидетел им е била историята, много от ориенталците ги споменават.

Уви! Въпреки всичко това, някои западни медии и политици не се свенят да превръщат Исляма, Корана и Светия Пророк, Аллах да му даде покой и да го благослови, в техни цели. Карикатурите в някои вестници, изобразяващи Светия Пророк (мир нему), и изявленията на министър-председателя на Холандия, който направи филм, прицелвайки се в Корана и Светия Пророк, Аллах покой да му даде и да го благослови.

Мюсюлманите вярват, че всеки пророк, покой за тях, упоменат в която и да било религиозна книга, е истински Пророк. Ето защо, не може да се очаква от всеки истински мюсюлманин, а оттам и Ахмади мюсюлманин, който вярва в Обещания Месия от нашето време, да се обърне към обидата или клеветата.

Светият Коран ни учи, че бидейки Божии Пророци, всички Пророци са равни. И още, Бог казва: „Изпратил съм пророци на всички хора.“ Ето защо, ние приемаме без колебание всеки пророк, който е изпратен на даден народ и който твърди, че Пророк е дошъл измежду им. Между другото, според нас, това е единственият начин да се запази световният мир в момента. Чувствата и сантименталността на всяка религия и всички хора трябва да бъдат уважавани.

Вече ви казах в какви ситуации и при какви обстоятелства се позволява война. Въпросът обаче е дали подобна религиозна война се разрешава в наши дни? И ако не, какъв е смисълът на *Джихад*? И как Ахмадите разбират *Джихада*?

Преди това обаче, искам да ви кажа, че войните през последните няколко века бяха преди всичко от политически или географски характер и рядко се водеха поради религиозни причини. Още повече, че през последния век, се състояха две световни войни, в които мюсюлманите не играеха голяма роля и те бяха водени изцяло заради политически интереси.

Преди Ислямът да бъде обвинен, че е религия на тероризма, справедливостта изисква тези, които обвиняват да отчетат и причината за войните от последните два часа.

Във всеки случай, искам накратко да дам дефиницията за *Джихад*, така както е дадена от Основателя на Общност Ахмадия и да кажа как в наши дни тя може да възбуди интерес.

В днешния развиващ се свят, всеки има правото да упражнява, проповядва и да заявява вярата си. С други думи, условията за започване на война, които споменах, не са налице. Тогава какъв е целият този шум около *Джихад*?

Във връзка с това, искам да обясня в какъв *Джихад* вярва нашата общност днес. Повече от сто години, в отговор на противопоставянето на *Джихад*, Основателят на мюсюлманската общност Ахмадия, отговаряйки на нападите, заявява:

„ Този критик споменава ислямския *Джихад* и мисли, че Коранът безусловно подтиква към Свещена война. Не може да има по-голяма безсмислица. Коранът позволява война само към онези, които пречат на набожните хора да вярват, да вникнат в Неговата религия, да отстояват Божиите повели и да Го почитат. И Бог позволява война срещу тези, които се борят срещу мюсюлманите без причина и които пропъждат вярващите от техните домове и земи и които принуждават божиите творения да приемат тяхната религия и срещу тези, които искат да унищожат ислямската религия и да попречат на хората да станат мюсюлмани.”

Така, говорейки относно британската власт в субконтинента (Индия и Пакистан), Обещаният Месия, мир нему) казва:

„ Факт е, че правителството не се намесва в ислямската религия и религиозните обичаи нито пък използва оръжие за да популяризира своята религия. Според ученията на Свещения Коран, противозаконно е да се бориш срещу такова правителство, защото то не подтиква към религиозна война.”

Основателят на мюсюлманска общност Ахмадия също така заявява:

„ Някои необуздани и свирепи мюсюлмани назовават жестоките кръвопролития с името *Джихад*, а не знаят, че противопоставянето на справедлив владетел е бунт, а не *Джихад*. Още повече, човек, който не спазва обещание и върши зло вместо добро и наказва невинните, е тиранин, а не победоносен генерал.”

И така, това е истинското учение на Исляма, обяснено за нас от Месията на нашите дни, който дойде да възцари мир на солидна основа и да обогати света с атмосфера на любов и обич.

Днес има самоубийствени атентати, извършвани от така наречените *Джихади*, чиято цел е да наранят само врага, но всъщност в тях биват убити и братя мюсюлмани. Това не е правилно. Правителствата са отговорни за осигуряване на мира. Всеки акт, извършен от човек, който не е част от армия, не е *Джихад*, а бунт.

Въпросът, който повдигнах, беше за смисъла на *Джихад* и отговорът е, че в днешно време, този *Джихад*, който е приет от Мюсюлманската общност Ахмадия е **промяната вътре в човека**.

Това не е нова идея. Споменава се преди 1400 години от Основателя на Исляма при завръщането му от битка, когато той казва, че се придвижваме от малък *Джихад* към

по-голям *Джихад*, а най-големият *Джихад* е да променим себе си и, че той е безкраен и неспиращ процес. Войната пък не трае вечно.

Истинският *Джихад* е пропъждан на злото, което се е зародило във време на относителен мир и спокойствие. **Да служиш на човечеството е истински *Джихад*** и 120-годишната ни история, имам предвид, историята на Движението Ахмадия свидетелства за това. От този *Джихад* сме привлечени ние.

Докато се опитваме да приближим човечеството до неговия Създател, нашите усилия да изградим училищата и болниците, водни кладенци и помпи в африканските, азиатските и други бедни страни, заемащи големи площи от света, продължават. Също така помагаме на пострадали от природни бедствия. Хуманитарната организация “Humanity First” от Германия също свърши много добра работа в помощта на бедни и сираци, в изкопаване на кладенци и прокарване на електричество. Напътствайки ни в тази насока, Основателят на мюсюлманска общност Ахмадия, казва:

“ На този етап, точно дадох напътствия на моя Джамаат (Общност), който ме прие като Обещания Месия, да стои винаги далеч от тези нечисти обичаи. Бог ме изпрати като Обещания Месия и ме облече в одеждите на Месията, син на Мария.

И заради това ви увещавам: Пазете се от злото и бъдете истински съпричастни към човечеството. Причестете сърцата си от яда и злобата, защото така вие ще станете ангели. Мръсна и нечиста е онази религия, която е лишена от състрадание към човечеството и осквернен е пътят, осеян с ненавист, произлизаща от егоистични подбуди... Имайте милост към всеки в името на Бог, за да ви бъде дадена милостиня в небесата. Елате, и аз ще ви науча как светлината във вас да засенчи всички други светлини. Загърбете цялата злоба и ревност, бъдете милостиви към човечеството, изгубете себе си в Бог.”

“Дойдох при вас със следната заповед: от сега нататък *джихадът* с оръжие приключи, но *джихадът* на пречистването на душите трябва да продължи. Не казвам всичко това по собствена инициатива. Това е Божията воля. И той посочи преданието за Светия Пророк на Исляма, когато Месия ще дойде да сложи край на религиозната война. Според това, изисквам от всички, които са се присъединили към моите редици, да се пазят от всяка такава мисъл, да пречистят сърцата си, да поощряват състрадателността и да съчувстват на страдащите.

Те трябва да сеят мир на земята, защото така ще посеят вярата в замяна.”
(*Британското правителство и Джихада*, стр. 16-17)

Ако сме участници в този Джихад без спънки, то това е защото в този духовен организъм ние сме свързани като във верига, водачеството на който е в ръцете на Хилафат на Месията днес. Предаността на членовете на Общността към Хилафат ни принуждава да следваме учението, което бе донесено от Месията на Мухаммад (Аллах да го благослови и да му донесе мир); а учението е да почитаме и изпълняваме добрините, които дължим на Всемогъщия Бог и на неговите творения, да разрушим стените на омразата и да разпръснем обич и любов.

От откъсите, които прочетох пред всички вас, вие, които сте просветени, знайте, че до някаква степен ви запознах с истинското послание на Исляма, а вие трябва да решите за себе си дали Ислямът учи на тероризъм или на мир и сигурност. Не е нито правилно нито честно да осъждаме една религия само заради действията на група, съставена от няколко души.

Така че, аз ви моля да говорите открито за справедливост във вашите среди. Това от ваша страна също би било истински *Джихад*, но разбира се, няма да ви превърне в членове на никоя *джихадска* организация.

Благодаря, че ме изслушахте.